

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/802/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714201736
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3714201736.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci žalobcu X., so sídlom F. proti žalovanému F. o zaplatenie 4 616 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 23. júna 2015, č.k. 4C/144/2014-165, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovanému domáhal zaplatenia 4616 eur s príslušenstvom. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Po zhodnotení všetkých skutočností a dôkazov súd dospel jednoznačne k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Žalobca svoj nárok odvodzuje od pohľadávky, ktorá mu bola postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej s U. Q. ako postupcom zo dňa 22.01.2014. Postúpená pohľadávka mala vzniknúť z titulu uznania dlhu medzi postupcom a dlžníkom zo dňa 29.08.2013. Je nesporné, že dňa 29.08.2013 U. Q. ako veriteľ podpísala so žalovaným ako dlžníkom uznanie dlhu, pričom za žalovaného uznanie dlhu podpísala U. Q. ako konateľ žalovaného. Dlh žalovaného voči veriteľovi vo výške 4 616 eur mal vzniknúť vložением do pokladne sumy 4 616 eur dňa 27.08.2013 veriteľom U. Q. z titulu dotácie, zaevidovaný v účtovníctve žalovaného pod položkou P 2013057, čím má dlžník voči veriteľovi dlh vo výške 4 616 eur, a to z titulu pôžičky. Konštatoval, že uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom. Zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá vyvrátiteľnú domnienku existencie dlhu v dobe uznania. Uznanie dlhu sa vymedzuje ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým dlžník dáva veriteľovi najavo, že svoj záväzok uznáva. Predmetom uznania dlhu môže byť len dlh, ktorý vznikol z platného záväzkového vzťahu. Je nesporné, že uznanie dlhu zo dňa 29.08.2013 uzatvorila U. Q. ako dlžník a zároveň uznanie dlhu uzatvorila za žalovaného ako jeho konateľka. Podľa článku I. Úvodné ustanovenia, prvej vety, uznania dlhu suma 4 616 eur bola vložená do pokladne žalovaného titulom dotácie pokladne, podľa poslednej vety vyššie uvedeného článku dlh mal vzniknúť voči veriteľovi titulom pôžičky. Ďalej konštatoval, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, nakoľko na vznik záväzkového vzťahu sa vyžaduje aj reálne odovzdanie veci dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka pri peňažnej pôžičke alebo odovzdaním veci „z ruky do ruky“ pri nepeňažnej pôžičke. Na vznik zmluvy o pôžičke nepostačuje dohoda o jej obsahu nakoľko ide o tzv. reálnu zmluvu. Na jej uzavretie sa vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Po vykonanom dokazovaní súd však dospel jednoznačne k záveru, že k platnému uzatvoreniu zmluvy o pôžičke medzi žalovaným a bývalou konateľkou žalovaného U. Q. nedošlo, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky, a to sumy vo výške 4 616 eur dlžníkom veriteľovi. Z výsluchu samotnej svedkyne U. Q., ako aj

zástupcu žalobcu jednoznačne vyplýva, že U. Q. sumu 4 616 eur, ktorej vrátenia sa žalobca v tomto konaní domáha a ktorá mala byť predmetom pôžičky neodovzdala žalovanému jednorazovo, ale mala tieto peniaze poskytovať žalovanému postupne, a to rôznym spôsobom, buď vkladmi priamo do pokladne alebo platením faktúr žalovaného atď.. Žalobca síce preukazoval poskytnutie finančných prostriedkov žalovanému, ktoré mali tvoriť súhrn žalovanej istiny faktúrami, ktoré boli vystavané rôznymi dodávateľmi pre žalovaného, prípadne výpismi z účtu žalovaného evidujúcimi vklady v hotovosti, avšak z týchto dôkazov nemal súd za preukázané, že jednotlivé faktúry boli uhradené z finančných prostriedkov patriacich výlučne U. Q. ako fyzickej osobe a nie z finančných prostriedkov patriacich žalovanému. Pokiaľ sa týka predĺžených výpisov z účtu žalovaného, na ktorých sú evidované vklady na účet žalovaného, tieto výpisy sú za obdobie 01.09.2013-30.09.2013 a 01.08.2013 -31.08.2013. Je preto nepravdepodobné, aby bývala konateľka vkladala na účet žalovaného svoje vlastné peňažné prostriedky, napríklad 15.08.2015 sumu 500 Eur, 27.08.2013 sumu 2 500 Eur, 09.09.2013 800 Eur, 10.09.2013 150 eur, keď ku dňu 07.09.2013 ukončila svoje členstvo v občianskom združení. Žalobca predložil súdu príjmový pokladničný doklad zo dňa 12.12.2011, č. 456401, P 2011003 na sumu 60 eur, ktoré boli prijaté žalovaným od U. Q. za účelom dotácie pokladne. Ani uvedenú sumu nemožno považovať za predmet zmluvy o pôžičke, pretože súd nemal za preukázané, že tieto finančné prostriedky boli vložené z vlastných finančných prostriedkov U. Q. a pokiaľ boli vložené za účelom dotácie pokladne, tak nemohli byť predsa vložené titulom pôžičky. Okrem toho v danom prípade zo žiadneho z vykonaných dôkazov nemal súd za preukázané, že medzi bývalou konateľkou žalovaného U. Q. a žalovaným došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, predmetom ktorej by bola tá ktorá konkrétna zaplatená suma U. Q. v prospech žalovaného a že zaplatenie konkrétnej faktúry, prípadne vklad na účet, alebo dotácia predstavuje záväzok žalovaného voči konateľke spoločnosti titulom pôžičky. Z výpovede terajšej konateľky odporcu Mgr. X. - F., ako aj z výsluchu svedkyne Moniky W. vyplýva, že žalovaný nedisponoval väčším množstvom finančných prostriedkov, avšak fungovalo na báze dobrovoľníctva, sponzorských darov a takto ho vnímali aj ostatní členovia združenia, ktorí vkladali finančné prostriedky aj svoje vlastné do činnosti združenia s tým, že tieto nežiadali vrátiť späť. Konateľka žalovaného U. Q. nemohla teda uznať neexistujúci dlh za žalovaného, ktorého existenciu vo výške 4616 eur spochybnil aj sám zástupca žalobcu, ako aj samotná U. Q. s tým, že sa nejedná o sumu vloženú do pokladne naraz, ale postupne. V prípade, ak by sa jednalo o dotáciu združenia U. Q., potom túto nemôže žiadať späť. Súd mal vážne pochybnosti aj o pravosti príjmového pokladničného dokladu z 27.08.2013, č. XXXXXX na sumu 4616 eur, keď na čísle listu 9 spisu sa nachádza jeho fotokópia, ktorá je odlišná od fotokópie na čísle listu XX, kde už nie je uvedené číslo pokladničného dokladu č. XXXXXX, rozdielne je otláčená aj pečiatka žalovaného. Svedkyňa U. Q. uviedla, že podpisovala dva príjmové pokladničné doklady, jednu kópiu a jeden originál, avšak z predložených pokladničných dokladov je zrejmé, že sa nejedná o rovnaké príjmové pokladničné doklady a pokiaľ sú kópiou originálu, tak potom vznikajú pochybnosti o ich pravosti. Tak ako bolo uvedené vyššie, predmetom uznania dlhu môže byť len dlh, ktorý vznikol z platného záväzkového vzťahu. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dlh, ktorý bol predmetom uznania dlhu zo dňa 29.08.2013 z platného záväzkového vzťahu nevznikol, t.j. veriteľ uznal záväzok voči veriteľovi, ktorý bol neplatný, čo má za následok neplatnosť celého uznania dlhu. Keďže nemožno postúpiť neexistujúcu pohľadávku neplatnou, je teda aj zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 23.01.2014. Súd poukázal ďalej na to, že v zmysle X. o.z. F. najvyšším orgánom združenia je Rada. Základnou metódou rozhodovania Rady je konsenzus - jednomyseľný súhlas všetkých členov Rady (článok III bod 6.). V mene združenia hospodári s majetkom združenia Rada. V danom prípade bol súd toho názoru, že U. Q. ako konateľka nebola oprávnená uzatvoriť akúkoľvek zmluvu o pôžičke, nakoľko pri zmluve o pôžičke sa jedná o nakladanie s majetkom združenia, čo podľa Stanov žalovaného musí odsúhlasiť Rada, ktorá takýto súhlas bývalej konateľke nedala. Okrem toho povinnosťou bývalej konateľky žalovaného, podľa článku VIII písm. c) Stanov bolo poskytnúť všetky doklady, rozhodnutia a informácie o svojej činnosti v súvislosti s plnením funkcie konateľa členom Rady. V konaní nebolo preukázané, že by U. ako konateľka informovala Radu ako najvyšší orgán združenia, v danom prípade druhú členku Rady Mgr. G. X. - F. o svojej činnosti súvisiacej s funkciou konateľa, v danom prípade v súvislosti s platením jednotlivých faktúr, dotácii združenia atď., ani o tom, že uzatvorila združenie s ňou uzatvorilo zmluvu o pôžičke. Bývala konateľka žalovaného U. Q. taktiež nebola v mene žalovaného oprávnená uznať dlh, pretože sa jednalo o nakladanie s majetkom združenia, o čom mala rozhodnúť Rada ako najvyšší orgán konsenzom, čo sa nestalo. Pokiaľ sa žalobca domáhal zaplatenia žalovanej istiny titulom vydania bezdôvodného obohatenia, súd poukázal na to, že podľa 451 ods. 2 bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je majetkový prospech obohateného,

príčom k zväčšeniu majetkového obohateného došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi. Už tento základný predpoklad v prípade žalovanej istiny nie je splnený, pretože žalovaný plnením U. Q. ako bývalej konateľky nezískal majetkový prospech, pretože pokiaľ aj U. Q. platila za odporcu faktúry a poskytovala iné peňažné plnenia, nemožno v danom prípade hovoriť o majetkovom prospechu žalovaného, keďže nebolo preukázané, že U. Q. finančné prostriedky poskytovala z vlastných zdrojov, z ktorých mal žalovaný v konečnom dôsledku prospech. Z týchto dôvodov potom návrh žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je dôvodný. Na záver súd považoval za potrebné poukázať aj na to, že o dôvodnosti svojho nároku mal pochybnosti aj sám žalobca, keď v priebehu konania po výsluchu svedkov, zbral svoj návrh v celom rozsahu späť, s čím však žalovaný z vážnych dôvodov nesúhlasil, a preto súd uznesením zo dňa 16.12.2014, sp. zn. 4C/114/2014 - 109 nezastavil. Právne rozhodnutie ďalej odôvodnil ust. § 524 ods. 1,2, § 526 ods. 1, § 529 ods. 1, § 558, § 451 ods. 1, § 657 Obč. zákonníka. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.. Žalovaný mal v konaní plný úspech, preto mu vzniklo právo na náhradu trov konania. Keďže žalovanému trov konania nevznikli, súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., keď pri posudzovaní bezdôvodného obohatenia súd použil ust. § 451 Obč. zák., nie § 454 Obč. zák. ako žalobca argumentoval a nevyočul navrhnutú svedkyňou Y. A., resp. neodôvodnil, prečo jej výsluch nepripustil a taktiež v tom, že nepoužil ust. § 20 Obč. zák. a nesprávne posúdil možnosť štatutárneho orgánu konať v mene združenia. Vytykal súdu, že neúplne zistil skutkový stav veci, keď výsluchom svedkyne Y. A. malo byť preukázané, že žalovaný nemal dostatok financií na svoj chod a že U. Q. uhrádzala záväzky žalovaného z vlastných prostriedkov. Ďalej namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to v tom, že v konaní nebolo preukázané, že uznaný dlh neexistoval, resp. žalovaný neunesol dôkazné bremeno o neexistencii dlhu a teda nevyvrátil domnienku o existencii dlhu, ktorá zakladá uznanie dlhu. Poukázal na ust. § 18 ods. 2 Obč. zák., v zmysle ktorého je občianske združenie právnickou osobou. Podľa § 20 Obč. zák. právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby zakladacou listinou alebo zákonom (štatutárne orgány). podľa X. o.z. F. zo dňa XX.XX.XXXX je konateľ oprávnený vystupovať i konať v mene združenia navonok, t.j. je považovaný za štatutárny orgán a zo stanov mu vyplýva oprávnenie vykonávať právne úkony vo všetkých veciach právnickej osoby tak, ako to má na mysli ust. § 20 Obč. zákonníka. U. Q. bola riadne zvolená radou združenia za štatutárny orgán - konateľa, a to na ustanovujúcej schôdzi dňa 10.10.2011. Obmedzenie takéhoto konateľstva štatutárneho orgánu, či už stanovami, alebo rozhodnutím orgánov právnickej osoby, je neúčinné voči tretím. Konanie štatutárneho orgánu vždy zaväzuje právnickú osobu. Obmedzenie štatutárneho orgánu nemá žiadne právne dôsledky pre platnosť a účinnosť právnych úkonov uskutočnených konateľom nad rámec obmedzenia. Určitým následkom „porušenia“ takéhoto interného obmedzenia môže byť napríklad vnútorný zodpovednostný vzťah štatutárneho orgánu voči združeniu. Dôvodil, že voči U. Q., ako dnes už bývalej konateľke, žalovaný nikdy nevyvodil žiadnu zodpovednosť za to, že podľa jeho tvrdení konala mimo svoje konateľské oprávnenie. Postup, podľa ktorého by konateľ potreboval akýsi súhlas rady s jeho konaním, stanov združenia neupravujú. Navyše spojenie.... „konateľ je oprávnený vystupovať a konať v mene združenia navonok“..... použitý v stanovách v čl. 8 písm. a) použil prvýkrát žalovaný. Uviedol, že prejav vôle, ktorý obsahuje výraz pripúšťajúci rôzny výklad, treba v pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá ako prvá v konaní tento výraz použila. Mal za to, že konateľka U. Q. mohla za združenie F. platne podpísať dňa 29.08.2013 uznanie dlhu. Ďalej vytykal súdu, že sa v rozhodnutí nijak nevyssporiadal s týmito argumentmi, hoci ich súdu písomne oznámil vo vyjadrení dňa 27.04.2015. Za ďalšiu vadu rozsudku označil jeho zmätočnosť, keď U. Q. v uznaní dlhu zo dňa 29.08.2013 označil ako dlžníka, pričom U. Q. vystupovala ako veriteľ. Mal za to, že v konaní bol odstránený rozpor v tom, ako mali byť prostriedky vo výške 4616 Eur poskytnuté a nárok jednoznačne preukázaný. Žalovaný v podanom odpore sám uvádza, že U. Q. platila za neho výdavky. Ďalej toto tvrdenie potvrdil na pojednávaní dňa 28.10.2014, keď pripustil, že na účte združenia neboli finančné prostriedky v istých časových obdobiach. U. na pojednávaní presne a bez pochyb popísala a spresnila okolnosti vzniku dlhu. Dôvodil, že výpoveď U. Q. treba brať komplexne a v súvislosti s predloženými dôkazmi a finančnou situáciou žalovaného. Logicky a hodnoverne je preukázané, že U. Q. financovala chod združenia a to tak, že vkladala, resp. požičiavala združeniu svoje prostriedky do združenia, aby malo z čoho fungovať. Tieto prostriedky neboli darom ako sa mylne domnieva žalovaný, čo potvrdila sama U. Q.. Mal za to, že je právne irelevantné, či to bol jednorazový vklad do pokladne alebo čiastočné úhrady záväzkov združenia. Pokiaľ súd k jeho späťvzatiu návrhu pripisuje pochybnosť o uplatnenej pohľadávke, namietal, že tento úkon mal jediný

účel, a to preukázať žalovanému snahu o mimosúdnu dohodu. Nesúhlasil s odôvodnením rozsudku, že v danej veci mal byť uznaný neexistujúci dlh. Dôvodil, že v prípade sporu veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku. Na druhej strane dlžník, ktorý namietal, že dlh v čase uznania neexistoval, alebo že zanikol, napríklad splnením alebo inak, musí toto preukázať. V tomto smere poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky. Aj na prípad, ak by sa preukázala pre akýkoľvek dôvod neplatná zmluva o pôžičke, ktorá vznikla tak, že U. Q. postupne de facto požičiavala prostriedky na úhradu nákladov žalovaného v čase, keď tento financie nemal a tieto v určitý moment zrátala a zaúčtovala, mal za to, že tu môže ísť aj o tzv. nepriame odovzdanie predmetu pôžičky, resp. obdobu bankových prevodov, tak ako to prejedikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/55/1998. Vychádzajúc z uvedeného rozhodnutia možno dospieť k záveru, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, z čoho vyplýva, že rozhodujúce je skutočné odovzdanie a nie spôsob skutočného odovzdania. Za nesprávne označil tvrdenie súdu, že žalovaný nemal úhradou jeho záväzkov prospech, nakoľko úhradou jeho záväzkov U. Q. získal predsa prospech tým, že už tieto nemusel uhrádzať a nebol vystavený napr. ich vymáhaniu a podobne. Ďalej v odvolaní špecifikoval rôzne výdavky združenia, ktoré U. Q. platila zo svojich súkromných prostriedkov a vklady v hotovosti zo svojich súkromných prostriedkov na účet žalovaného.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 ods. 1 civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Po vydaní napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie a po podaní odvolania žalobcom došlo k zmene právnej úpravy občianskeho súdneho konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.), podľa ktorého rozhodol súd prvej inštancie.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Vzhľadom k tomu, že odvolanie žalobcu bolo podané pred 01.07.2016, t.j. za účinnosti zák. č. 99/1963 Zb., odvolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 CSP a dôvody odvolania posudzoval podľa O.s.p. v znení účinnom do 30.06.2016.

8. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na tom základe, že v danej veci nebolo preukázané, že medzi bývalou konateľkou žalovaného U. Q. a žalovaným došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, predmetom ktorej by bola tá ktorá konkrétna zaplatená suma U. Q. v prospech žalovaného a že zaplatenie konkrétnej faktúry, prípadne vklad na účet, alebo dotácie predstavuje záväzok žalovaného voči konateľke združenia titulom pôžičky. Konateľka žalovaného U. Q. nemohla teda uznať neexistujúci dlh za žalovaného, keďže predmetom uznania dlhu môže byť len dlh, ktorý vznikol z platného záväzkového vzťahu. Mal za to, že dlh, ktorý bol predmetom uznania dlhu zo dňa 29.08.2013 z platného záväzkového vzťahu nevznikol, t.j. veriteľ uznal záväzok voči žalovanému, ktorý bol neplatný, čo má za následok neplatnosť celého uznania dlhu. Keďže nemožno postúpiť neexistujúcu pohľadávku, neplatnou je teda aj zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 23.01.2014. Ďalej vyslovil názor, že U. Q. ako konateľka nebola oprávnená uzatvoriť akýkoľvek zmluvu o pôžičke, nakoľko pri zmluve o pôžičke sa jedná o nakladanie s majetkom združenia, čo podľa Stanov žalovaného musí odsúhlasiť Rada, ktorá takýto súhlas bývalej konateľne nedala. Pokiaľ sa žalobca domáhal zaplatenia žalovanej istiny titulom vydania bezdôvodného obohatenia, poukázal súd na to, že v danej veci nebol splnený základný predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia, pretože žalovaný plnením U. ako bývalej konateľky, nezískal majetkový prospech, pretože pokiaľ aj U. platila za žalovaného faktúry a poskytovala iné peňažné plnenia, nemožno v danom prípade hovoriť o majetkovom prospechu žalovaného, keďže

nebolo preukázané, že U. Q. finančné prostriedky poskytovala z vlastných zdrojov, z ktorých mal žalovaný v konečnom dôsledku prospech.

9. Odvolací súd sa s právnym názorom súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a na zdôraznenie jeho správnosti udáva nasledovné:

10. V posudzovanej veci žalobca nárok na zaplatenie žalovanej sumy opieral o zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 23.01.2014, ktorou U. Q. postúpila na žalobcu pohľadávku vo výške 4616 eur s príslušenstvom, ktorá pohľadávka vznikla z titulu dlhu medzi postupcom (U. Q.) a dlžníkom (žalovaným). Dlh žalovaného voči veriteľovi vo výške 4616 eur mal vzniknúť vložением do pokladne sumy 4616 eur dňa 27.08.2013 veriteľom U. Q. z titulu dotácie, zaevidovaný v účtovníctve žalovaného pod položkou P XXXXXXXX, čím mal mať dlžník voči veriteľovi dlh vo výške 4616 eur, a to z titulu pôžičky. Žalovaný popieral uzatvorenie zmluvy o pôžičke a tvrdil, že uvedená suma, ak bola U. Q. vložená do pokladne žalovaného, bola slobodným rozhodnutím súkromnej osoby prispieť na činnosť združenia ako u vkladov ostatných donerov. Reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu, odvolací súd má za to, že žalobca nepreukázal uzatvorenie zmluvy o pôžičke uzavretej medzi U. Q. a žalovaným, pretože v konaní nebolo preukázané, že sumu 4616 eur, ktorú ako dotáciu pokladne vložila do pokladne žalovaného U. Q. bola výsledkom dohody strán vyjadrujúcej uzatvoriť pôžičku. Iba samotná skutočnosť, že do pokladne žalovaného U. Q. vložila finančné prostriedky nepreukazuje, že so žalovaným uzatvorila zmluvu o pôžičke. Skutočnosť, že uvedeným vkladom (dotáciou pokladne) má dlžník (žalovaný) voči veriteľovi (U. Q.) dlh vo výške 4616 eur z titulu pôžičky vyplýva až z bodu I. Úvodné ustanovenie predmetného uznania dlhu zo dňa 29.08.2013. Správne súd prvej inštancie uzavrel, že pokiaľ niekto uzná dlh určený čo do dôvodu a výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Ide totiž o vyvrátiteľnú domnienku. V tomto prípade táto domnienka bola vyvrátená samotnou svedkyňou U. Q. v jej výpovedi na pojednávaní dňa 16.12.2014, keď uviedla, že suma 4616 eur je súčet súm, ktoré vložila za jej pôsobnosti v združení do združenia, nejedná sa o jednorazový vklad tak, ako je to uvedené v uznaní dlhu zo dňa 29.08.2013. Pokiaľ teda žalobca v návrhu odôvodňoval svoj nárok iba uznaním dlhu, uznanie dlhu nie je samostatným právnym titulom, z ktorého by bol ktokoľvek zaviazaný. Uznanie dlhu je právnym úkonom, ktorým dlžník uznáva svoj dlh voči veriteľovi, avšak z iného právneho titulu (dôvodu), ktorý v uznaní musí byť vyjadrený a uznaním nevzniká nový záväzok. Správne súd prvej inštancie uzavrel, že konateľka žalovaného U. Q. nemohla uznať neexistujúci dlh za žalovaného vo výške 4616 eur, nakoľko v prípade, ak sa jednalo o dotáciu združenia U. Q., tak uvedené finančné prostriedky nemôže žiadať vrátiť späť, nakoľko nemohli byť vložené titulom pôžičky. Pokiaľ sa týka ďalšej námietky odvolateľa, že U. Q., ako štatutárny orgán - konateľ žalovaného platne nadobudla neobmedzené oprávnenia konať za žalovaného (§ 18, § 20 Obč. zákonníka a príslušné ustanovenia Stanov žalovaného), odvolací súd nepopiera, že z funkcie konateľa žalovaného v zmysle čl. III. Orgány združenia, bod 8 písm. a) vyplýva, že konateľ je oprávnený vystupovať i konať v mene združenia navonok a uzatvárať dohody s vedúcimi projektov. Prijímúc argumentáciu žalobcu, že na úkon - uznanie dlhu zo dňa 29.08.2013, ktorý podpísala U. Q. ako konateľka (za žalovaného) aj ako veriteľa nebol potrebný súhlas Rady žalovaného je potrebné vychádzať z toho, že pokiaľ niekto písomne uzná, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Ide o vyvrátiteľnú právnu domnienku, ktorá bola v danej veci vyvrátená samotnou U. Q. (ako je uvedené vyššie). Neobstojí ani ďalšia námietka odvolateľa, že súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku bezdôvodného obohatenia použil ust. § 451 ods. 2 Obč. zák., hoci žalobca odôvodňoval bezdôvodné obohatenie ust. § 454 Obč. zákonníka. Uvedená vada však podľa názoru odvolacieho súdu nemá na vecnú správnosť napadnutého rozsudku žiaden vplyv.

11. Podľa § 454 Obč. zákonníka, bezdôvodne sa obohatí aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

12. Skutková podstata, uvedená v citovanom zákonom ustanovení, je naplnená za predpokladu, že ten, kto plnil inému (poskytol mu plnenie, ktoré má majetkovú hodnotu), túto povinnosť nemal a plnil namiesto toho, kto bol na toto plnenie povinný (t. j. na miesto dlžníka). Nie je rozhodujúce, či plnenie bolo poskytnuté so súhlasom dlžníka, no nesmie ísť o situáciu, kedy by bolo plnené proti jeho vôli. Predpokladom je, že prijatím plnenia veriteľom zanikol dlh dlžníka. Dlžník, za ktorého bolo plnené, sa tak stáva obohateným na úkor toho, kto za neho veriteľovi plnenie poskytol (uspokojil veriteľovu pohľadávku, prípadne iba čiastočne). Takýmto splnením dlžníkovho dlhu sa jeho majetkový stav neznižil, ako by tomu bolo, pokiaľ by svojmu veriteľovi plnil zo svojho. Obohatený tak získava majetkový prospech v okamihu, keď zanikol jeho dlh. Právna povinnosť plnenia medzi dlžníkom a veriteľom môže vyplývať

zo zákona alebo zo zmluvného vzťahu. Ten, kto plnil za iného (dlžníka), má právo požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia od toho, za koho plnil a nie od toho komu plnil.

Prípád bezdôvodného obohatenia vo forme plnenia za toho, kto mal právnu povinnosť plniť sám, prichádza do úvahy len vtedy, keď ten, za koho bolo plnené, bol povinný podľa práva plniť sám, avšak neplnil, zatiaľ čo ten, kto za neho plnil, sám túto povinnosť nemal.

13. V danej veci je nesporné, že U. Q. neplnila za žalovaného dlh, žalovaný teda prípadným plnením U. Q. nezískal majetkový prospech. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nemožno hovoriť o majetkovom prospechu žalovaného, keďže nebolo preukázané, že U. Q. poskytovala finančné prostriedky z vlastných zdrojov, z ktorých mal žalovaný v konečnom dôsledku prospech. Tento záver súdu prvej inštancie korešponduje s obsahom spisu a vykonaným dokazovaním. Ďalšia námietka odvolateľa o nevykonaní dôkazu - výsluchu svedkyne Y. A. taktiež nie je dôvodná, pretože tento dôkaz by nemal pre podstatu veci žiaden význam. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne v odôvodnení rozsudku poukázal na pochybnosť žalobcu o dôvodnosti svojho nároku, ktorý v priebehu konania po výsluchu svedkov zobrať svoj návrh späť v celom rozsahu, žalovaný však so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasil. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 16.12.2014 totiž vyplýva, že žalobca vzal svoj návrh v celom rozsahu späť z dôvodu preukázania snahy žalovanému o mimosúdnu dohodu tak, ako to tvrdí v odvolaní.

14. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému nebola priznaná táto náhrada trov konania, nakoľko mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

16. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).